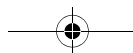
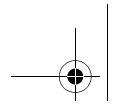

INHOUDSTAFEL

ALLES ONTDEKT EN NIETS GEDAAN?	I
<i>Lars Bernaerts, Hans Vandevoorde en Bart Vervaeck</i>	
MISLUKT IN DE MORGEN	II
DE SADE-INTERPRETATIE VAN JAN WALRAVENS	
<i>Else Walravens</i>	
DE RUIMTE VAN HET BEELD, TUSSEN TIJD EN MENS	23
OVER JAN WALRAVENS EN DE BEELDENDE KUNST	
<i>Tom van Imschoot</i>	
DE EENZAAMHEID VAN GROEPSVORMING	47
HET DILEMMA VAN JAN WALRAVENS' AVANT-GARDISME	
<i>Jos Joosten</i>	
'DE NAAR CONSTRUCTIE SCHREEUWENDE CHAOS VAN VANDAAG'	59
JAN WALRAVENS EN DE MODERNE POËZIE	
<i>Dirk de Geest</i>	
FACSIMILE: <i>DIE SLANKE BIJZONDERHEID</i>	83
<i>Albert Bontridder, Jan Walravens en Florent Welles</i>	
DE VLAAMSE ROMANVERNIEUWING EN DE NOUVEAU ROMAN	119
DE VISIE VAN JAN WALRAVENS	
<i>Bart Vervaeck</i>	
ROERLOOS ONTROERD	143
EMOTIE EN COGNITIE IN <i>ROERLOOS AAN ZEE</i>	
<i>Lars Bernaerts</i>	
JAN WALRAVENS EN ROERLOOS AAN ZEE: EEN EXISTENTIALISTISCH DEBUUT?	161
<i>Liesbeth Plateau</i>	
DE RUIMTE EN DE TIJD VAN DE EXISTENTIE IN WALRAVENS' <i>NEGATIEF</i>	179
<i>Tine Hendrickx</i>	

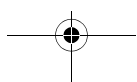
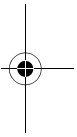
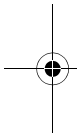
II INHOUDSTAFEL

'HET LEVEN IS NIET GOED' 199
JAN BIORIX ALS EXPONENT VAN 'LE NOUVEAU JOURNAL'
Hans Vandevoorde

EEN AUTOBIOGRAFIE VAN JAN WALRAVENS (V.A.R.A.-HILVERSUM) 215

MEDEWERKERS 219

INDEX 221

ALLES ONTDEKT EN NIETS GEDAAN?

Lars Bernaerts, Hans Vandevoorde en Bart Vervaeck

Jan Walravens in Botassart bij Bouillon, 1961, Walravens-archief.

‘Ik ben vijf en dertig jaar en ik heb het gevoel, dat ik al alles ontdekt heb en nog niets gedaan. Alles ontdekt, het is natuurlijk dwaas; het is ook vals. Wel heb ik sinds mijn prille jeugd de indruk gehad steeds nieuwe ontdekkingen te doen (“Zo zult ge nog eens Amerika ontdekken”, zei mij jaren geleden een schoolmeester), gepaard met het gevoel dat er thans niets meer te ontdekken valt. Ik ben inderdaad gemakkelijk geneigd om datgene wat ik niet ken, als onbestaand te beschouwen’. In een autobiografische tekst voor de VARA uit 1955 – die hier in dit boek voor het eerst wordt gepubliceerd – wist Jan Walravens (1920-1965) zichzelf scherp te karakteriseren. Hij zag als zijn voornaamste eigenschap zijn ‘verbluffende ontvankelijkheid [...] voor het ontdekken van steeds nieuwe zaken’. Dat leidde hem naar de nieuwe filosofie van het existentialisme, naar de verdediging van de experimentele poëzie tegen het neoclassicisme en naar de oprichting van het Kamertoneel in Brussel, waar nieuwe werken werden gespeeld van Beckett en Genet. Hij werd door zijn ontvankelijkheid ook de belangrijkste Vlaamse criticus van de jaren vijftig en zestig, van wie de betekenis alleen te vergelijken is met die van die andere Brusselaar, van voor de Tweede Wereldoorlog, August Vermeylen.

Het eenzijdige beeld van Walravens als poëziecriticus moet bijgesteld worden. Ten eerste omdat hij meer was dan de paus van de experimentele poëzie. Hij had niet